

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 96.146 van 5 juni 2001
in de zaken A. 81.857/XIV-3164
81.858/XIV-3165.**

In zake : I. XXX,
handelend in eigen naam en in naam van zijn
minderjarige dochter N. K.,
II. Z. H.,
die woonplaats kiezen bij
Advocaat K. HINNEKENS,
kantoor houdende te 8500 KORTRIJK,
Louis Pasteurlaan 24

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE XIVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van
beweerde Armeense nationaliteit, optredend in eigen naam
en in naam van zijn minderjarige dochter N., op
7 januari 1999 heeft ingediend om de vernietiging te
vorderen van de beslissing van 29 oktober 1998 van de
Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, Tweede
Nederlandse Kamer, waarbij wordt geweigerd hem als
vluchteling te erkennen;

Gezien het verzoekschrift dat XXX van
beweerde Armeense nationaliteit, op 7 januari 1999 heeft
ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslis-
sing van 29 oktober 1998 van de Vaste Beroepscommissie
voor vluchtelingen, Tweede Nederlandse Kamer, waarbij
wordt geweigerd haar als vluchteling te erkennen;

Gelet op de beschikkingen van 12 februari
1999 waarbij aan de verzoekende partijen het voordeel
van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de toelichtende memorie;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN, op grond van artikel 23 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partijen teneinde te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 10 april 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 9 mei 2001;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gelet op de persoonlijke verschijning van de eerste verzoekende partij, en gehoord de opmerkingen van Advocaat K. HINNEKENS, die verschijnt voor beide verzoekende partijen, en van Advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de procedure.

1.1. Overwegende dat verzoekers uitdrukkelijk vragen om behandeling van hun beroepen door een drieledige kamer; dat dit verzoek evenwel niet met redenen omkleed is;

1.2. Overwegende dat de memories van antwoord in beide zaken meer dan twee maanden te laat werden ingediend; dat overeenkomstig artikel 21, vijfde lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State deze laattijdige memories ambtshalve uit de debatten moeten worden geweerd;

1.3. Overwegende dat in de toelichtende memories de verzoekende partijen opwerpen dat artikel 21 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet inhoudt doordat de nalatigheid van de verwerende partij om een (tijdige) memorie neer te leggen niet gesanctioneerd wordt met de gegrondverklaring van de vordering terwijl de nalatigheid van de verzoekende partij om een (tijdige) memorie neer te leggen leidt tot het afwijzen van de eis door het verplicht vaststellen van het ontbreken van het belang; dat ze vragen dienaangaande het Arbitragehof te consulteren; dat omtrent het ontbreken van een gelijkwaardige sanctie als het verlies van belang ingeval de verwerende partij geen memorie van antwoord indient, het Arbitragehof in arrest nr. 94/94 van 15 juli 1994 (BS 14 december 1999) het volgende heeft gesteld :

"B.6.2. Het onderscheid tussen de maatregel die geldt ten aanzien van een verzoekende partij die de termijnen voor het indienen van een memorie van werderantwoord niet respecteert en de maatregel die geldt ten aanzien van de verwerende partij die nalaat binnen de gestelde termijn een memorie van antwoord in te dienen, is objectief en redelijk verantwoord, rekening houdend met de verschillende uitgangspunten

die aan de onderscheiden maatregelen ten grondslag liggen.

Artikel 21, tweede lid houdt een regel in die de voortzetting van het onderzoek van een beroep afhankelijk stelt van de uiting, door de verzoekende partij, van de voortzetting van haar belang. Die maatregel draagt bij tot de beoogde inperking van de achterstand doordat hij voorkomt dat verder onderzoek wordt gewijd aan zaken waarin de verzoekende partij geacht wordt geen interesse meer te hebben.

Krachtens artikel 21, vijfde lid wordt een laat-tijdige memorie van de verwerende partij ambtshalve uit de debatten geweerd.

De objectief onderscheiden situaties van de verzoekende partij, die moet doen blijken van een volgehouden belang, en van de verwerende partij, ten aanzien van wie de belangvereiste niet bestaat, verantwoorden op redelijke wijze dat onderscheiden maatregelen worden genomen bij niet nakoming van die respectieve verplichtingen.";

dat gelet op deze duidelijke uitspraak van het Arbitragehof, mag aangenomen worden dat verzoekers niet langer aandringen op een prejudiciële vraag;

1.4. Overwegende dat XXX en zijn moeder XXX ieder in een afzonderlijk beroep opkomen tegen de weigering hen als vluchteling te erkennen; dat de afwijzende beslissing die ten aanzien van de moeder werd genomen, steunt op de niet-erkenning van haar zoon als vluchteling; dat in het belang van een goede rechtsbedeling het aangewezen is beide zaken wegens verknochtheid samen te behandelen en te berechten;

2. Over de gegevens van de zaken.

Overwegende dat de gegevens van de zaken als volgt kunnen worden samengevat :

2.1. XXX, die beweert van Armeense nationaliteit te zijn, komt op 24 februari 1997 samen met zijn moeder XXX en zijn minderjarige dochter XXX in het Rijk aan.

2.2. De volgende dag vragen moeder en zoon om erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

2.3. Beide aanvragen worden op 28 juli 1998 door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen.

Wat de zoon betreft rust de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op volgende gronden :

"Betrokkene, die beweert Armeens staatsburger te zijn, kwam op 24 februari 1997 in België aan, met zijn moeder A. Z. en zijn dochter K. N., in het bezit van zijn militair boekje. Op 25 februari 1997 diende betrokkene zijn asielaanvraag in.

Betrokkene beweert van Armeense origine te zijn.

Betrokkene zou op 19 april 1996 door zijn vader geroepen zijn. Deze zou hem een kopie van een document gegeven hebben en zelf het originele document gehouden hebben. Hierbij zou de vader van betrokkene gezegd hebben dat dit document niet in handen van de autoriteiten mocht vallen, dat dat levensgevaarlijk voor de familie zou zijn en dat betrokkene het moest verbergen. Betrokkene zou dit document nooit gezien hebben. Op 20 april 1996 zou betrokkenes vader vertrokken zijn voor een ontmoeting met 'hoge persoonlijkheden'. Betrokkene zou dan het document verborgen hebben bij zijn vriend Haigaz in de regio Artashat, in het dorp Aleftashin. Betrokkenes vader zou niet teruggekomen zijn naar huis. Op 9 juli 1996 zou betrokkene een telefoontje gekregen hebben waarin gezegd werd dat zijn vader in een psychiatrisch hospitaal zat. Betrokkene zou erheen gegaan zijn en geconstateerd hebben dat zijn vader zwaar geestesziek was en niet in staat was te vertellen wat er gebeurd was. Op 28 november 1996 zou betrokkenes vader gestorven zijn, hij zou geestelijk ziek zijn geweest. Op 7 december 1996 zou betrokkene op weg naar zijn werk tegengehouden zijn door twee mannen in burger waarvan betrokkene vermoedt dat ze van de 'hoge politie' (onderzoeksinspecteurs) zijn en die het document dat betrokkene van zijn vader zou gekregen hebben gevraagd zouden hebben. Betrokkene zou ontkend hebben iets te weten van dergelijk document. Op 20 december zou betrokkene opnieuw door dezelfde personen tegengehouden zijn op weg naar zijn werk. Ze zouden zijn familie bedreigd hebben. Betrokkene zou nooit naar de politie gegaan zijn omdat hij vreesde het document te moeten tonen aan de politie. Op 10 januari 1997 zou betrokkene op weg naar zijn werk

opnieuw door dezelfde personen tegengehouden zijn en zij zouden betrokkene geld hebben willen geven om het document te krijgen. Betrokkene zou nog altijd ontkend hebben en zou opnieuw bedreigd zijn. Op 28 januari 1997 zou betrokkene in een camionette getrokken zijn toen hij naar zijn werk ging. Vier personen (waaronder de twee zelfde van voorheen) zouden betrokkene naar een kelder gebracht hebben waar hij zou ondervraagd zijn over het document en geslaagd zijn tot hij bewusteloos was. Op 30 januari 1997 zou betrokkene vrijgelaten zijn. Op 15 februari 1997 zou betrokkene opnieuw in een bestelwagen getrokken zijn. Deze maal zouden ze gedreigd hebben zijn moeder, vrouw en kinderen voor zijn ogen te martelen. Betrokkene zou bang geworden zijn en zou verteld hebben dat hij het document wel degelijk heeft gekregen. Betrokkene zou gezegd hebben dat hij het document zelf wou gaan ophalen. Hierna zou betrokkene weer vrijgelaten zijn waarop hij zou besloten hebben het land te ontvluchten. Op 21 februari zou betrokkene Armenië verlaten hebben met het vliegtuig.

Niettegenstaande in de ontvankelijkheidsfase de beslissing tot verder onderzoek werd genomen, komt men nu, in het onderzoek ten gronde, tot de vaststelling dat betrokkenes relaas niet van die aard is om vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te weerhouden.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat er verschillende tegenstrijdigheden aanwezig zijn tussen betrokkenes opeenvolgende verklaringen, waardoor de geloofwaardigheid van zijn relaas ondermijnd wordt. Betrokkene verklaarde in dringend beroep dat hij de documenten bij zijn grootvader had verstopt, terwijl hij tijdens het interview ten gronde verklaarde dat hij de farde bij een vriend had verstopt en niets vermeldde over zijn grootvader. Bovendien verklaarde betrokkene tijdens het interview ten gronde voor het Commissariaat-generaal dat zijn vader hem in april 1996 de papieren gaf en hierop verdween terwijl hij op de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde dat het in juni 1996 was. Volgens zijn verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken was zijn vader een tweetal weken verdwenen, terwijl volgens zijn verklaringen in ten gronde zijn vader meer dan twee maanden verdwenen was. Gezien het grote verschil hiertussen rijzen er twijfels over de geloofwaardigheid ervan.

Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde betrokkene dat hij drie dagen na de dood van zijn vader (op 1 december 1996) werd benaderd door enkele personen terwijl betrokkene tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal dit eerste bezoek een week later situeerde, nl. op 7 december 1996. Verder beweerde betrokkene tijdens het interview in dringend beroep dat hij na de gebeurtenissen op 20 december

1996 niet naar de politie ging omdat zijn belagers hem hadden gezegd dat ze banden hadden met de politie, terwijl toen betrokkene tijdens het interview ten gronde werd gevraagd waarom hij niet naar de politie ging, hij dit niet aanhaalde. Ook is het weinig geloofwaardig dat betrokkene zo maar werd vrijgelaten om het document te gaan halen en dat hij vervolgens het land zonder problemen kon ontvluchten.

Tenslotte dient er opgemerkt dat betrokkene noch tijdens zijn verblijf in Armenië noch tijdens zijn verblijf in België enige stappen heeft ondernomen om na te gaan waarom hij problemen had in Armenië en door wie hij precies vervolgd werd. Aangezien betrokkene beweert dat hij vreest voor zijn leven, is het toch zeer eigenaardig dat hij ondertussen niets meer over zijn problemen weet.

Bovendien kan er tijdens het interview ten gronde geëist worden dat betrokkene bewijsstukken voorlegt van zijn verklaringen. Zo zou hij de farde met documenten, die bij zijn vriend zou liggen, kunnen doen bezorgen. Betrokkene kan van hieruit contact nemen met zijn vrouw, zijn grootvader of zijn vriend om eventueel een aantal zaken na te gaan.

Aangezien betrokkene nagelaten heeft om na te gaan wie hem precies vervolgde - betrokkene vermoedt dat het de politie is omwille van hun gedrag - maar verder kan hij niets concreets vertellen en nagelaten heeft na te gaan waarom hij werd vervolgd kan er moeilijk vervolging in de zin van de conventie worden vastgesteld. Het is immers niet zeker of hij door de politie (autoriteiten) werd vervolgd; en zo ja of hij inderdaad vervolgd wordt omwille van één van de criteria van de Vluchtelingenconventie. We weten immers niet wat er in de documenten staat.

Uit wat voorafgaat blijkt dat betrokkene niet aannemelijk heeft kunnen maken dat hij uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van art. 1, par. A, lid, van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 zijn land heeft verlaten".

Wat de moeder betreft, wijst de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erop "dat haar asielaanvraag steunt op de motieven die door haar zoon werden aangevoerd en de elementen vervat in het dossier van deze laatste niet toelaten de door hem geuite vrees als gegrond te aanzien in de zin van artikel 1, par. A, lid 2, van de Conventie van Genève van 28 juli 1951".

2.4. De verzoekende partijen tekenen tegen deze weigeringsbeslissingen respectievelijk op 5 en 25 augustus 1998 hoger beroep aan bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen.

2.5. Op 18 september 1998 beslist de gemachtigde bijzitter van de Tweede Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen deze beroepen "die kennelijk ongegrond voorkomen" zelf als alleenrechtsprekend lid te behandelen.

2.6. De beroepen worden opgeroepen op de zitting van 29 oktober 1998.

Op deze zitting worden moeder en zoon, bijgestaan door hun raadsman, gehoord.

Dezelfde dag neemt de gemachtigde bijzitter van de Tweede Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen de thans bestreden beslissingen, waarbij de beroepen ontvankelijk, maar ongegrond worden verklaard en de erkenningen van de hoedanigheid van vluchteling worden geweigerd.

De afwijzende beslissing die ten aanzien van XXX wordt genomen rust op volgende redengeving :

"Overwegende dat appellant voorhoudt de Armeense nationaliteit te bezitten; dat hij op 19 april 1996 door zijn vader geroepen werd die hem een document, in origineel, bezorgde, waarvan hij zelf de kopie behield; dat zijn vader hem meedeelde dat het om een levensbelangrijk document ging dat niet in handen van de overheden mocht vallen; dat zijn vader op 20 april 1996 een ontmoeting had met belangrijke persoonlijkheden; dat hij evenwel nooit terugkeerde van deze ontmoeting; dat appellant op 9 juli 1996 het bericht ontving dat zijn vader in een psychiatrische inrichting zat; dat appellant hem bezocht en constateerde dat zijn vader zwaar geestesziek was en niet meer in staat was te verklaren wat er gebeurd was; dat appellants vader op 28 november 1996 overleed; dat appellant op 7 december 1996 op straat werd tegeng-

ehouden door twee mannen in burger waarvan hij vermoedde dat het om hoge politieambtenaren ging; dat deze mannen hem het bewuste document van zijn vader vroegen; dat hij ontkende op de hoogte te zijn van een dergelijk document; dat hij nog tweemaal werd tegengehouden door voornoemde personen die bedreigingen uitten naar appellants familie en hem vervolgens geld aanboden in ruil voor het document; dat appellant evenwel halsstarrig bleef ontkennen iets van het document af te weten; dat hij op 28 januari 1997 in een bestelwagen werd ontvoerd; dat men hem in een kelderruimte mishandelde en hem bewusteloos sloeg; dat hij op 30 januari 1997 werd vrijgelaten; dat ditzelfde scenario zich nogmaals herhaalde op 15 februari 1997 waarbij men dreigde appellants familie te martelen; dat appellant bevreesd werd, aanbood het document op te halen en het hen te bezorgen; dat hij hierop werd vrijgelaten en op 21 februari 1997 het land verliet; dat hij op 24 februari 1997 in België toekwam en er de volgende dag een asielaanvraag indiende;

Overwegende dat appellant zijn reisweg niet bewijst; dat hij niet aantoonde wanneer hij zijn land verlaten heeft noch wanneer hij in België toekwam;

Overwegende dat appellant noch in zijn beroepsverzoekschrift noch tijdens zijn verhoor ter zitting een aannemelijke verklaring geeft voor de talrijke tegenstrijdigheden vastgesteld door de bestreden beslissing; dat, ter zitting, nieuwe tegenstrijdigheden worden vastgesteld; dat appellant ter zitting uitdrukkelijk verklaart dat zijn vader politiek actief was en hierbij verduidelijkt dat hij niet op de hoogte was van diens politieke activiteiten noch tot welke partij hij behoorde; dat appellant daarentegen tijdens zijn verhoor in het kader van het dringend beroep verklaarde dat zijn vader een vooraanstaand politicus was van de Dashnak-partij (zie getypt verhoorverslag van 24 april 1994, p. 1); dat dergelijke tegenstrijdigheden de geloofwaardigheid van het relaas aantasten;

Overwegende dat appellant ter staving van zijn asielaanvraag een overlijdensakte van zijn vader voorlegt evenals een attest van de psychiatrische instelling; dat het overlijdensattest vermeldt dat de oorzaak van het overlijden gelegen is in een cardiovasculaire aandoening; dat ook het attest van de psychiatrische instelling melding maakt van arteriosclerose in hoofde van de patiënt; dat hieruit kan worden afgeleid dat zijn vader aan een natuurlijke aandoening leed en appellant bijgevolg niet aantoonde dat er een oorzakelijk verband bestaat tussen de voorgehouden problemen en de psychiatrische behandeling gevolgd door het overlijden van zijn vader;

Overwegende dat de Commissie vaststelt dat de bestreden beslissing reeds wees op het ontbreken van ook maar enig concreet gegeven in appellants relaas; dat appellant immers niet weet wie hem vervolgde aangezien hij enkel maar vermoedt dat het de politie zou kunnen zijn; dat hij niet weet wat er zich in het dossier bevond, dat zich momenteel bij zijn vriend bevindt, en hiertoe ook geen enkele poging heeft ondernomen; dat hij zich beperkt tot het verklaren dat zijn vriend geen telefoon heeft; dat de Commissie vaststelt dat appellant geen enkele medewerking verleent teneinde de concrete feiten die aanleiding waren tot zijn vlucht te kunnen onderzoeken; dat appellant derhalve niet aantoot dat hij in zijn herkomstland vervolgd werd omwille van één van de criteria vastgelegd in het vluchtelingenverdrag;

Overwegende dat de kandidaat-vluchteling de waarheid moet spreken en zijn volledige medewerking moet verlenen teneinde de feiten die aanleiding gaven tot het vertrek te kunnen vaststellen; dat de bewijslast in beginsel berust bij de appellant en hij in de mate van het mogelijke bewijselementen dient aan te voeren ter staving van zijn relaas; dat hij bij het ontbreken van dergelijke bewijselementen dienaangaande een aannemelijke verklaring dient te geven; dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden verleend als alle bewijselementen werden onderzocht en men op algemene wijze overtuigd is van de geloofwaardigheid van diens verklaringen (UNHCR, Guide des Procédures et Critères à appliquer pour déterminer le Statut de Réfugié, Genève, januari 1992, p. 53); dat dit in casu niet zo is;

Overwegende dat appellant niet aantoot dat hij de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit niet kan of niet wil invoeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, nationaliteit, godsdienst, het behoren tot een sociale groep of zijn politieke overtuiging in de zin van artikel 1 A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951";

Wat Z. H. betreft, is de beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen als volgt gemotiveerd :

"Overwegende dat appellante samen met haar zoon, K. S., op 24 februari 1997 in België aankwam;

Overwegende dat appellante haar aanvraag om als vluchteling te worden erkend, verbindt aan de asielaanvraag van haar zoon; dat zij ter zitting stelt niet op de hoogte te zijn geweest van de problemen van haar overleden echtgenoot of van deze van haar zoon; dat zij slechts de dag van het vertrek

naar België vernam dat er moeilijkheden waren en zij daarom het land dienden te verlaten;

Overwegende dat bij beslissing van 29 oktober 1998 aan XXX de status van Vluchteling werd geweigerd;

Overwegende dat derhalve in hoofde van appellante geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, kan worden in aanmerking genomen";

3. Over de ontvankelijkheid van het beroep van XXX

Overwegende dat enkel wie partij is geweest voor het administratief rechtscollege, voor de Raad van State de nietigverklaring van de beslissing ervan kan vorderen; dat, in de eerste bestreden beslissing als appellant XXX, d.i. de vader optredend in eigen naam, vermeld wordt, wat in het verzoekschrift in het geheel niet wordt bekritiseerd; dat N. K. niet kan opkomen tegen de ten aanzien van haar vader genomen beslissing; dat, in zoverre het eerste beroep uitgaat van XXX in de hoedanigheid van vertegenwoordiger van zijn minderjarige dochter N., het niet ontvankelijk is;

4. Over de gegrondheid van het beroep van XXX

4.1.1. Overwegende dat verzoeker in het eerste middel aanvoert dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen artikel 57/11 van de vreemdelingenwet miskent "nu zij de verklaringen ter zitting afgelegd vergelijkt met de verklaringen afgelegd voor de Dienst Vreemdelingenzaken en lopende het dringend onderzoek" terwijl het recht op hoger beroep inhoudt dat een zaak volledig opnieuw kan worden behandeld;

4.1.2. Overwegende dat door het hoger beroep tegen de weigeringsbeslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de zaak van verzoeker in haar geheel voor een nieuwe beoordeling aan de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen werd voorgelegd; dat dit rechtscollege het recht op hoger beroep niet miskent

om de enkele reden dat haar beslissing gesteund is op tijdens de opeenvolgende fases van de asielpprocedure afgelegde verklaringen; dat het eerste middel niet gegrond is;

4.2.1. Overwegende dat in het tweede middel verzoeker laat gelden dat artikel 63/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is geschonden doordat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen de verklaringen in de beroepsakte en ter zitting vergelijkt met de verklaringen afgelegd voor de Dienst Vreemdelingenzaken en voor het Commissariaat-generaal terwijl het dringend beroep inhoudt dat de zaak volledig opnieuw dient behandeld te worden;

4.2.2. Overwegende dat de schending van artikel 63/3 van voormelde wet van 15 december 1980 in deze niet dienstig wordt aangevoerd; dat de bestreden beslissing immers niet genomen werd na dringend beroep; dat het tweede middel niet ontvankelijk is;

4.3.1. Overwegende dat in het derde middel verzoeker laat gelden dat artikel 1 van het Verdrag van Genève en de procedureregels werden geschonden, doordat, eerste onderdeel, de bestreden beslissing stelt dat hij noch zijn reisweg noch zijn aankomst in België vermag te bewijzen, terwijl de reisweg nooit determinerend kan zijn bij de beoordeling of een persoon beantwoordt aan het Verdrag van Genève en doordat, tweede onderdeel, de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen het beroep afwijst op grond van een vergelijking van de verklaringen afgelegd tijdens de opeenvolgende fases van de procedure, terwijl het doel van dergelijke vergelijking niet het vaststellen van incoherenties is, doch het

oplossen van datgene wat fout of incoherent lijkt (HRC Guide 1979, nr. 199, p. 52);

4.3.2.1. Overwegende dat de aanvraag van verzoeker niet wordt verworpen om de enkele reden dat hij zijn reisweg niet kan bewijzen, doch wel omdat geen geloof kan worden gehecht aan zijn relaas, wat wordt afgeleid uit een geheel van vaststellingen, waaronder het ontbreken van een bewijs in verband met de reisweg en het tijdstip ervan; dat het ontbreken van enig begin van bewijs hieromtrent de geloofwaardigheid van het relaas van de vreemdeling kan aantasten en als zodanig door de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen mede in aanmerking worden genomen om het beroep te verwerpen; dat het eerste onderdeel niet gegrond is;

4.3.2.2. Overwegende dat de geschonden geachte regel zich in werkelijkheid niet in artikel 1 van de Conventie van Genève bevindt, maar in de "Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié", opgesteld door het Hoog Commissariaat van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen; dat de regels vervat in dit handboek slechts aanbevelingen zijn waarvan de schending als zodanig niet voor de Raad van State kan worden ingeroepen; dat het tweede onderdeel niet ontvankelijk is;

4.4.1. Overwegende dat in het vierde middel, bestaande uit zeven onderdelen, verzoeker laat gelden dat de bestreden beslissing te kort schiet in de motiveringsplicht; dat in het eerste onderdeel aangevoerd wordt dat de aangevochten beslissing niet deugdelijk gemotiveerd is doordat een vergelijking wordt gemaakt tussen de verklaringen afgelegd in de opeenvolgende fasen van de procedure; dat in het tweede onderdeel wordt aangevoerd dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen een vergelijking maakt tussen de verkla-

ringen afgelegd tijdens de voorafgaande fasen van de procedure terwijl het doel van dergelijke vergelijking niet het vaststellen van zogenaamde incoherenties mag zijn, doch het oplossen van wat fout of incoherent lijkt; dat in het derde onderdeel wordt aangevoerd dat de bestreden beslissing stelt dat hij noch zijn reisweg noch zijn aankomst in België vermag te bewijzen terwijl de reisweg nooit determinerend kan zijn bij de beoordeling of een persoon beantwoordt aan het Verdrag van Genève; dat in het vierde onderdeel wordt aangevoerd dat de bestreden beslissing steunt op de talrijke tegenstrijdigheden vastgesteld door de Commissaris-generaal en ten onrechte voorhoudt dat hij dienaangaande geen aannemelijke verklaring zou hebben gegeven in het verzoekschrift tot hoger beroep of ter zitting, dat de beslissing op dit punt niet gemotiveerd is gelet op wat hij uitdrukkelijk in het verzoekschrift heeft gesteld; dat in het vijfde onderdeel wordt aangevoerd dat hij uitdrukkelijk in het verzoekschrift tot hoger beroep de tussenkomst van het Hoog Commissariaat van de vluchtelingen heeft gevorderd, zodat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen niet vermocht te stellen dat hij niet in de mate van het mogelijke bewijselementen heeft aangebracht; dat in het zesde onderdeel wordt aangevoerd dat de Armeniërs niet durven bewijselementen te zoeken in Armenië zodat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen niet vermocht te stellen dat hij niet in de mate van het mogelijke bewijselementen heeft aangevoerd; dat in het zevende middel wordt aangevoerd dat de beslissing niet gemotiveerd is waar men voorhoudt dat een attest van de Armeense overheid en de daaronder ressorterende psychiatrische inrichting de juiste doodsoorzaak van zijn vader zouden weergeven, dat het gelet op het door hem gereleveerde immers logisch is dat de Armeense overheden de psychiatrie oneigenlijk aangewend hebben, dat de inhoud van overlijdensattesten en medische

attesten kan ingevuld worden door het regime "aux besoins de la cause";

4.4.2.1. Overwegende dat geen enkele bepaling of beginsel de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen belet haar beslissing te steunen op een vergelijking van de verklaringen afgelegd tijdens de opeenvolgende fasen van de asielprocedure;

4.4.2.2. Overwegende dat het niet de taak van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen is de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen; dat bij verwerping van diens beroep het volstaat -zoals ze heeft gedaan- aan te geven op grond van welke objectieve gegevens ze van oordeel is dat geen gegronde vrees voor vervolging in aanmerking kan worden genomen;

4.4.2.3. Overwegende dat dit onderdeel samenvalt met het eerste onderdeel van het derde middel;

4.4.2.4. Overwegende dat verzoeker zich beperkt tot een loutere herhaling van zijn beroepschrift, waarin tegen de beroepen beslissing allerlei grieven werden aangevoerd; dat zijn algemene bewering dat in deze beroepsakte, in tegenstelling tot wat in de aangevochten beslissing wordt gesteld, wel een aannemelijke verklaring voor de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in aanmerking genomen tegenstrijdigheden werd gegeven, geenszins volstaat; dat in concreto en voldoende nauwkeurig had moeten zijn aangetoond welke uitleg door de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen over het hoofd is gezien; dat bij ontstentenis van deze toelichting het onderdeel niet genoegzaam uitgewerkt is om in aanmerking te kunnen worden genomen;

4.4.2.5. Overwegende dat het verzoek in de beroepsakte om de tussenkomst van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen -wat slechts kan begrepen worden als een vraag om het advies van deze internationale ambtenaar in te winnen- de vreemdeling niet vrijstelt van de verplichting om zelf in de mate van het mogelijke bewijselementen ter staving van zijn relaas aan te voeren en het ontbreken ervan op een aannemelijke wijze te verklaren; dat dit des te meer geldt wanneer betrokkene -zoals in casu- in algemene bewoordingen en zonder enige motivering om de tussenkomst van de Hoge Commissaris heeft verzocht;

4.4.2.6. Overwegende dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen verzoeker geen absolute bewijslast heeft opgelegd, doch integendeel overwogen dat hij "in de mate van het mogelijke" bewijselementen ter staving van zijn relaas dient aan te voeren; dat deze considerans duidelijk doet blijken dat terdege rekening wordt gehouden met de moeilijkheden voor een asielzoeker om in het land van herkomst bewijsstukken op te vragen;

4.4.2.7. Overwegende dat waar ze erop wijst dat de haar voorgelegde attesten als doodsoorzaak van de vader een natuurlijke aandoening opgeven, de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen afdoende aangeeft waarom deze stukken naar haar oordeel niet van aard zijn de echtheid van verzoekers feitenrelaas te bewijzen; dat het de Raad van State niet toekomt de beoordeling van de feitenrechter in verband met de bewijswaarde van de aangebrachte stukken over te doen; dat het vierde middel in al zijn onderdelen moet worden verworpen;

5. Over de gegrondheid van het beroep van XXX

5.1.1. Overwegende dat in het eerste middel, afgeleid uit de schending van de motiveringsverplichting

verzoekster laat gelden dat de te haren opzichte genomen beslissing niet afdoende gemotiveerd is, doordat wordt verwezen naar de beslissing inzake haar zoon terwijl deze beslissing moet worden vernietigd;

5.1.2. Overwegende dat indien de Raad -zoals hierboven uiteengezet- het beroep van de zoon verwerpt, verzoekster niet langer de onwettigheid van de betreffende beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen kan invoeren; dat het eerste middel alsdan moet worden verworpen;

5.2.1. Overwegende dat in het tweede middel, afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht, verzoekster aanvoert dat niet wordt geantwoord op de eigen grieven, dat zij in haar beroepschrift heeft opgeworpen dat het de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toekwam de dossiers individueel te behandelen en dat haar verzoek, gelet op de duur van de procedure, gegrond diende te worden verklaard;

5.2.2. Overwegende dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen niet gemachtigd is een vreemdeling als vluchteling te erkennen omdat zijn aanvraag niet binnen een bepaalde termijn is afgehandeld; dat de argumentatie in verband met de overschrijding van de redelijke termijn niet ter zake dienend was zodat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen niet gehouden was erop te antwoorden; dat de asielmotieven van verzoekster -zoals door haar in de beroepsakte gevraagd-individueel door de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen werden onderzocht; dat betrokkene niet ontkent dat ze haar aanvraag verbonden had aan de aanvraag van haar zoon; dat uit geen enkel dossierstuk kan worden afgeleid dat verzoekster eigen asielmotieven heeft aangevoerd; dat haar verklaring ter zitting, dat

ze slechts de dag van het vertrek vernam dat er moeilijkheden waren met haar overleden echtgenoot en met haar zoon en zij daarom het land diende te verlaten, het bestaan van eigen asielmotieven trouwens tegenspreekt; dat het tweede middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De zaken nrs. A. 81.857/XIV-3164 en 81.858/XIV-3165 worden gevoegd.

Artikel 2.

De beroepen worden verworpen.

Artikel 3.

De kosten van de beroepen, bepaald op veertienduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzitting, op vijf juni tweeduizendeen, door :

de HH.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
	K. VANHOUTTE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.